

КАК СЕ СЛУЧВА ПРОБУЖДАНЕТО

Брайън Симънс

В края на 40-те години на миналия век на остров Люис живеят две възрастни сестри, които са твърде немощни, за да посещават църковни служби: Пеги Смит, 84-годишна, била сляпа, а Кристин Смит, 82-годишна, била почти прегъната наполовина от артрит. Неспособни да посещават обществени служби, тяхната скромна шотландска къщичка на остров Люис в малкото рибарско селце Барвас се превръща в тяхно светилище, където ден и нощ молят Бога да им даде обещанието: *„Ще излея вода на жадните и водни потоци на сухата земя“*.

Една нощ Пеги получава откровение, че предстои пробуждане и църквата на бащите им отново ще бъде препълнена с млади хора. Пеги изпраща за преподобния Джеймс Мъри Маккей и му разказва какво ѝ е показал Бог, като го моли да свика старейшините и дяконите си на специална молитва за очакване от Бога. В същия район група мъже, които се молели в един хамбар, предсказвали предстоящо съживление.

Една вечер, докато чакали Бога, един млад дякон станал и прочел стих от **Псалм 24**: *„Кой ще се изкачи на Господната планина? Или кой ще застане на Неговото свято място? Този, който има чисти ръце и чисто сърце; който не е довел душата си до суета и не се е клел лъжливо. Той ще получи благословието на Господа.“* Обръщайки се към останалите, той каза: „Братя, струва ми се, че да се молим и да чакаме по този начин е просто глупаво, ако самите ние не сме в правилни отношения с Бога.“ След това, вдигайки ръце към небето, той възкликна: „Боже, чисти ли са ръцете ми? Чисто ли е сърцето ми?“ Той не направи нито крачка и падна на колене на пода. Божието присъствие изпълни плевнята и в живота им се отприщи поток от свръхестествена сила. Те преминаха в нова сфера на осъзнаване на Бога, вярвайки безусловно в обещанието за пробуждане.

Сред обърнатите още на следващата вечер било едно петнадесетгодишно момче, което става виден сътрудник на пробуждането. Това момче се превръща в най-главния молещ се воин. Един ден проповедникът Дънкан Кембъл отишъл в дома му и го намерил коленичил в плевнята с отворена Библия. Когато го прекъснали, той казал тихо: „Извинете ме, господин Кембъл, имам аудиенция при Царя.“ Някои от най-ярките излияния на Духа по време на съживлението се случили, когато го помолили да се помоли. Една вечер в полицейския участък в Барвас той се изправил, просто сгънал ръце и казал една дума - „Отче“. И Божието присъствие изпълнило стаята, разтапяйки всички сърца до сълзи. В Каланиша той се молел, докато Божията сила не завладяла мъртвите в греха,

превръщайки ги в живи камъни на Църквата на Исус Христос. Но най-яркият пример за Божието помазание върху него било в Бернер, малък остров край бреговете на Люис.

Пастор Дънкан водил службата за причастие. Атмосферата била тежка и било трудно да се проповядва, затова той изпратил Барвас до вярващите да дойде и да помогне в молитвата. Те се молели, но духовното робство продължавало до такава степен, че по средата на проповедта си пастор Дънкан спрял да проповядва. Тогава той забелязал това момче, явно разтревожено, което изпитвало дълбоко бреме за тези души. Той си помислил: „Това момче е в контакт с Бога и живее по-близо до Спасителя, отколкото аз. И така, като се навел над амвона, той казал: „Доналд, ще ни водиш ли на молитва?“ Младият мъж се изправил на крака и в молитвата си се позова на четвърта глава от Откровение, която бил прочел нея сутрин: „Боже, струва ми се, че гледам през отворена врата. Виждам Агнето в средата на престола, с ключовете на смъртта и ада на колана си.“ Той започнал да плаче; после вдигнал очи към небето и възкликнал: „О, Боже, Ти имаш сила, разгърни я!“

Със силата на ураган Божият дух нахлул в сградата и небесните порти се отворили. Църквата заприличала на бойно поле. От едната страна мнозина паднали от местата си на пода, ридаейки и въздишайки; други застинали в поза с ръце, вдигнати към небето. Бог е дошъл!

Между 1949 и 1952 г. огромно съживление обхвана тези острови като отговор на молитвите на Божия народ. Това съживление става известно като Хебридски ренесанс.